

Jakob Emeršič

SANJARJENJA

Z obema rokama sem stiskal besede,
ki so prišle in odbajale z vetrovi
in valovi so mi nosili solze -
bila so srca brez odmeva.

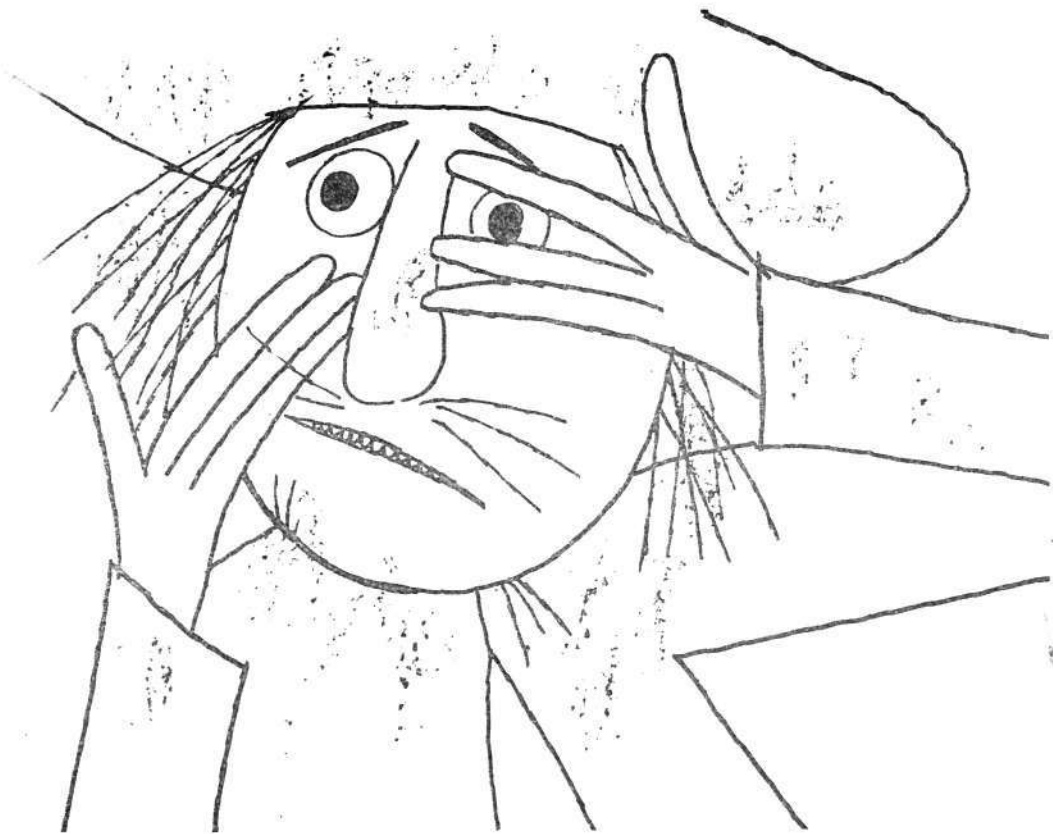
Preveva me mraz, ali se povrnejo poletja?
Prepoln sem starosti, ali mladost me noče pustiti,
kakor se sonce zopet obrne na sever,
tako bo vstala zemlja spet iz sna.

Obdelali so polja,
s tanki orali
in sejali bombe v to zimsko prst,
vojaki potolkli so vse črve,
kaj bo zraslo iz tebe, o polje?

Ti polje, bleščeča ravan spominov,
ti obzorje, ki vabiš vse dalje in dalje,
o ve leta mladostna, kako sem pozabil na vas,
o ti romantika, sentimentalne zgodbe ...

Stali smo in poslušali,
nato klicali živio.
"Naj živi domovina,
naša zemlja sveta,
naj živi narod,
naj bo tujčeva peta prekleta,
naj živi socializem,
naj nam vlada napredek!
Proč z zaostalostjo,
proč s farji,
proč s frazami,
naj živi ves svobodni svet!"

Stali smo in toplo so srca gorela:
spremenili bomo svet
zgradili bomo zemljo,
nobena temna sila več je ne stre,
poleteli bomo v nebo,
človek bo bog,
Človek bo Bog.

Še smo stali in gledali,
kako so si gradili hiše,
kako so diskutirali v kalupih,
prešli vse faze petletke
in prišli do reform
in videli število televizorjev
in poslušali hrup avtomobilov
in potovali v inozemstvo
in pisali po časopisih razne razprave
in prirejali kmetijska predavanja
in se zabavali po barskih kletah -
naše življenje je bilo polno dogodkov.

Stali smo in premišljevali
o sencah, ki potujejo mimo nas,
o številu mrtvih v Afriki in Aziji,
o kitajski bombi in Nostradamusovih prerokovanjih,
o tujih bogovih, s katerimi so nas pisatelji strašili,
o horoskopih in trdovratnosti religije,
o cvetju in jeseni,
o lepih božičnih praznikih,
o nedolžnih dekletih,
o sladkih smehljajih -

vse pa je bilo tako abotno in nesmiselno,
da smo s kozarci v rokah zaspali.

Stali smo in sanjali
o vetru,
ki nas raznese
v morje tišine.